

sietinos su *Jokūbu*, o tai, ar lenkų *Jasz* kildinimas iš *Jono* įrodytas ar neįrodytas, gali šiuo atveju, bent aiškinant atskiras *Jaš*-šaknį turinčias pavardes, visai neturėti reikšmės); *Danas* (ir *Danis*) vietomis gali būti susijęs ne tik su *Danieliumi*, bet ir su *Donatu*. Kažin ar galima teigti, kad visos pavardės su *Juzap-ryra* kildintinos iš lenkų – tarmėse turime ir *Jūzapą* (dėl *u* kiekybės plg. trumpinius *Jūzas, Jūzas*). Apskritai, manytume, kad, tyrinėjant lietuvių pavardes, remtis visų pirma reikėtų ne dabartinėje literatūrinėje kalboje vartojamais vardų variantais (jų, žinoma, neignoruojant), o praeitų šimtmečių lietuvių vartotų vardų visuma, neišleidžiant iš akių ir tarmėse paplitusių įvairių (jų tarpe ir mažiųjų) vardų variantų. Be kaimynių tautų pavardžių ir vadyno tyrinėjimų, nė akimirka negalima išleisti iš akių ir savo krašto medžiagos. Tad nuodugnus ir visai patikimas pavardžių kilmės

tyrinėjimas negalimas be didžiulio (istorinio, lingvogeografinio ir kt.) parengiamojo darbo.

Be abejo, skaitytojui bus įdomūs ir kiti į šį skyrį sudėti straipsniai – K. Morkūno „Lietuvių tarmių tyrinėjimai“, A. Vidugirio „Lietuvių tarmės už respublikos ribų“, J. Kabelkos „Baltija ir baltai“, S. Karaliūno „Gajija“ ir J. Klimavičiaus „Žirgo mįslę menant“.

Trečiajame rinkinio skyriuje po V. Drotvino straipsnio „Fridrichas Engelsas ir marksistinė kalbos teorija“ minimas ar šiaip skaitytojui pristatomas visas būrys lietuvių kalbos tyrinėtojų ar kitokių nuopelnų jai turinčių žmonių. Ir pagaliau ketvirtasis skyrius – lengvų, bet turiningų pasiskaitymų žiupsnelis.

Tikėkimės, kad dviejų išėjusių rinkinėlių pasisekimas ir populiarumas paskatins leidyklą ir Paminklų apsaugos ir kraštotyros draugijos Kalbos komisiją toliau vaisingai bendradarbiauti skaitytojų labui.

Stasys Keinys

S. Bušmienė, Eduardas Volteris.. Biobibliografija. Vilnius, 1973, 102 p.

Eduardas Volteris (1856–1941) žinomas kaip plataus profilio filologas. Visai jo mokslinei veiklai būdingas ne tiek gilumas, kiek platumas. Jis yra reiškėsis kaip lietuvių literatūros ir kalbos istorikas, dialektologas, tautosakininkas, mitologas, bibliografas, bibliotekininkas, muziejininkas, demografas, etnografas, archeologas. Nors labiausiai domėjosi lietuviams, nepamiršo nė kitų baltų, ypač latvių. Yra dirbęs ir slavistikos srityje.

Recenzuojamo Lietuvos TSR Valstybinės respublikinės bibliotekos leidinio pradžioje apžvelgiamas E. Volterio gyvenimas ir jo darbas įvairiose srityse, paskui eina svarbiausia dalis – bibliografija. Biografijos faktai ištiesai paimti iš A. Nezabitausko ir kitų anksčiau autorių, į savarankišką pirminių šaltinių ieškojimą ir studijavimą nesileidžiama. Pasitaiko netikslumų: praleista pirmoji etnografinė kelionė į Didžiąją Lietuvą 1884 m. (9 p. minima antroji 1885 m. kelionė, jeigu pirmąją laikoma 1883 m. kelionė į Mažąją Lietuvą, jau buvo iš viso trečioji).

Pradininko vargų šiandien nebeturi ne tik E. Volterio biografas, bet ir bibliografas. Pusėtinai rūpestingai parengtą E. Volterio bibliografiją septyniasdešimt metų sukakties proga yra paskelbęs I. Kisinas („Tauta ir žodis“, V, 1928, 361–385). Tad sudarytojos svarbiausias uždavinys dabar liko patikrinti ankstesnės bibliografijos įrašus ir pridėti senatvės darbų sąrašą. Tačiau ir su tokiu uždaviniu sudarytojai, deja, nėra pavykę kaip reikiant susidoroti.

Naujoji bibliografija apima tiek paties E. Volterio darbus (29–72 p.), tiek literatūrą apie E. Volterį (73–95 p.). Darbai suskirstyti į 11 grupių pagal mokslo sritis, tačiau nenuosekliai: šalia grupių „Mitologija“, „Tautosaka“, „Archeologija“ ir panašių lygia greta eina „Recenzijos“, „Sudaryti, redaguoti, išversti darbai“. Grupavimas specialybėmis, atsisakymas vieno chronologinio sąrašo (panašaus į I. Kisino) gal ir galėtų duoti šiekios tokios naudos, jei būtų grupuota rūpestingai, prieš tai bent apytikriai susipažinus

su darbų turiniu. Apdairesnis bibliografas nesimtų skirstyti literatūros pagal turinį, daugelio įrašomų dalykų nebūdamas nė matęs. Dabartinė klasifikacija vien tik suvelia bibliografiją, apsunkena susirastai reikalingą darbą. Peržiūrėjęs atskiros grupės įrašus, dar negali būti tikras, kad čia surašyti visi tos srities dalykai, kad jų nerasi kitose grupėse, kartais net visai nelauktoje vietoje. Gryniausia bibliografinė įvairių sričių darbų apžvalgėlė, pavadinta Lettische Untersuchungen über Litauen, litauisch-lettische Ethnographie und Sprachen, kažkodėl atsidūrė ne bibliografijos, o tautosakos darbų grupėje (žr. 93 įrašą). Pastabose Zur altlitauischen Topographie der russischen Städte Wilna und Troki (261 įr.) kalbama apie Trakų ir Vilniaus lietuviškus toponimus (jų tarpe ir hidronimus), todėl reikėjo dėti ne į spaudos ir statistikos, o į kalbos darbų grupę. Yra darbų, kurie savo pobūdžiu tiktų ne į vieną grupę. Pavyzdžiui, kalbos ir literatūros grupės 113 įrašą reikėtų dar priminti (nurodyti, bet nebekartoti) ir personalijų, ir recenzijų grupėje, 121 įrašą (pagrindinė antraštė čia yra Zur litauischen Dialektkunde, kas eina toliau, tėra netiksliai nurašyti skyrių pavadinimai) – tautosakos grupėje, nes tai bemaž ištaisai tautosakos tekstai. Knygą su Daukšos katekizmo pakartotiniu leidimu (405 įr., kur, beje, nemažai netikslumų, net pirmosios Didžiojoje Lietuvoje spausdintos lietuviškos knygos pasirodymo metai klaidingi) pasitenkinta įtraukti į „Sudarytų, redaguotų, išverstų darbų“ grupę, nors tik palyginti nedidelę tos knygos dalį užima paties katekizmo tekstas (1–60 p.), prieš kurį dar įdėta plati E. Volterio įžanga apskritai apie lietuvių kalbą, jos šaltinius, Daukšą, jo rašybą ir kt. (I–LXXXVI p.), o po katekizmo – Daukšos atrankinis žodynelis (61–130 p.), tarminiai tautosakos tekstai su pastabomis dėl tarmių, šiek tiek medžiagos mitologijai ir kita (131–187 p.). Etnografijos grupėje įrašytoje 1887 m. knygoje, nors ji ir pavadinta Об этнографической поездке... (230 įr.), etnografijos siaurąja (dabartine) termino

reikšme kaip ir nėra, bet užtat yra mitologijos, kalbos, senosios literatūros, istorijos dalykų, tautosakos, senovės dokumentų ir senųjų lietuvių raštų ištraukų (tarp kitko, iš Chilinskio versto Senojo testamento), Valančiaus ir Daukanto biografinių ir bibliografinių duomenų. Tokiais ir panašiais atvejais tiktai nuorodos visose atitinkamose grupėse būtų galėjusios išgelbėti pasirinktą dalykinę klasifikaciją. Nors recenzijos, kaip minėta, sudaro atskirą grupę, tačiau jos ne visos atpažintos, jų šiek tiek išblaškyta ir po kitas (atskirų mokslo sričių) grupes. Pavyzdžiui, kalbos ir literatūros grupėje 132 numeriu netiksliai įrašytas dalykas yra ne kas kita, kaip V. Požezinskio žinomo darbo apie sangražinius veiksmazodžius recenzija. Iš penkių įvairaus pobūdžio darbų recenzijų bei anotacijų, paskelbtų „Mitteilungen der Litauischen litterarischen Gesellschaft“ III t. (18 šas.) 542–547 p., trys kažkodėl nurodytos (žr. 91 įr.) tautosakos grupėje (nors iš jų tik pirmoji – nedidukė anotacija – skirta tautosakai), viena dar pakartota (žr. 389 įr.) tarp recenzijų (netiksliai nurodyti tie patys 542–547 puslapiai, nors tai tik vieno puslapio recenzijėlė 546–547 p., liečianti Jaunius kaulniškių šnekto aprašą, be to, sudaromas klaidingas įspūdis, kad tos recenzijos dar būta ir leidinyje Памятная книжка Ковенской губернии), o likusios dvi visai nutylėtos. Dėl netobulos klasifikacijos sudarytojai pačiai buvo sunku pasitikrinti, kuris dalykas jau įtrauktas į bibliografiją, o kuris ne, todėl ir pasitaiko pasikartojimų. Visiškai tas pats darbas įregistruotas kalbos ir literatūros (128 įr.) ir bibliografijos (288 įr.) arba vėl bibliografijos (275 įr.) ir recenzijų (382 įr.) grupėje. Aprašyta tokiais atvejais, tiesa, ne visai vienodai: vienu išsamiau, kitur trumpiau, vienu tiksliai ar bent su mažiau klaidų, kitur su didesniais iškraipymais.

Pratarmėje rašoma: „Tos pozicijos, kurių nebuvo galimybės patikrinti de visu ir kuriose galimi netikslumai, pažymėtos žvaigždute“. Atseit, elgiamasi, kaip rimtoje bibliografijoje. Tų žvaigždučių, deja, labai jau daug, ir nežinia,

kodėl sudarytoja neretai nėra panorėjusi matyt net tokių E. Volterio darbų, kurie paskelbti Vilniaus bibliotekose lengvai prieinamuose leidiniuose („Archiv für slavische Philologie“, „Beiträge zur Kunde der indogermanischen Sprachen“ ir kt.). Keista, kad iš dviejų greta paskelbtų recenzijų viena sudarytojos matyta (373 jr.), o kita – ne (374 jr.); tame pačiame „Archiv f. sl. Philol.“ tome, tik jau skyrium nuo anų dviejų, yra dar viena recenzija, irgi nematyta, ir dar keisčiau, kad ją registruojančio 372 įrašo duomenys „N. 3, S. 631–632“, būdami klaidingi, nesutampa nė su I. Kisino duomenimis (turėtų būti VIII, 632–637; tarp kitko, ir kituose įrašuose solidžius šio leidinio toms sudarytoja kažkodėl laiko numeriais ir vietoj Bd. rašo N. ar №). Nors žvaigždutė padėta prie daugelio įrašų, jos nebuvimu skaitytos neturėtų labai pasikliauti. Vietoj A. Aleksandrovo knygos pavadinimo Sprachliches aus dem Nationaldichter Litauens Donalitis, teisingai pateikto E. Volterio recenzijoje, šioje bibliografijoje randame klaidingą Sprachliches aus dem Nationaldichters... (377 jr.) – lygiai su tokiomis pat klaidomis, kaip ir I. Kisino bibliografijoje. 327 įrašė duotas toks E. Volterio darbo pavadinimas: **Aleksander Potebnja (lietuvių kalbos tyrinėtojas). 1835–1891. X. 29.**, nors E. Volterio iš tiesų yra taip: **Aleksander Potebnjá.** (geb. im Jahre 1835, gest. 29. November 1891). Kaip vokiškas straipsnis sulietuvėjo ir kodėl lapkritis (vok. November) iš vienuolikto mėnesio pasidarė dešimtas, irgi paaiškėja tik iš I. Kisino bibliografijos, kur taip įrašyta: Alexander Potebnja (lietuvių kalbos tyrinėtojas). 1835–1891. X. 29 (čia, beje, bent šriftu dar neverčiama galvoti, kad lietuviškasis intarpas yra pavadinimo dalis). Prie šių įrašų žvaigždutės nėra, bet kas gi patikės, kad jie sudarytojos patikrinti de visu!

Įrašuose, tiek su žvaigždute, tiek ir be jos, įvairiausių rūšių klaidų ilgai ieškoti ne-reikia. Lengviausiai krinta į akį kalbos, žodžių iškreipimo klaidos pavadinimuose, ypač raštuose kitomis kalbomis. Iškreipomi

ir tikriniai žodžiai – asmenvardžiai (370 įrašė vietoj žymiojo latvių kalbininko Endzelyno yra Andzelinas, 574 jr. vietoj Baumanis yra Banmanus, 664 jr. vietoj Pruhsa yra Puh-sas, 113 jr. vietoj Želovicz yra Želoviez, 287 jr. vietoj Paszkiewicz yra Poszkiewicz, 378 jr. vietoj Ch. yra Sh. Bartsch, 414 jr. vietoj Ф. Ф. yra Ф. О. Фортунатов ir t. t.) ir vietovardžiai (plg. 372 jr. Göttingen vietoj taisyklingo Göttingen). Sunkiau pastebimas ir labiau klaidinantis yra ne tu, kaip kad reiktų, to-mų (sąsiuvinių), puslapių ar leidimo metų nurodymas: ne 313–334, o 313–324 p. te-užima 406 jr. aprašomas vertimas; 3 jr. vietoj 1887, N. 9 ir 380 jr. vietoj 1887, N. IX, H. 4 turėtų būti IX, 1886; 113 jr. liečia ne 1889, o 1892 m. darbą, išspausdintą ne 15, o 17 „Mit-teilungen...“ sąsiuvinyje; 284 jr. dalykas ieš-kotinas ne 1893, o 1892 m. laikraščio komplek-te; 211 jr. vietoj nežinia ką žyminčio 131 tu-rėtų būti nurodyti 1931 metai, ir t. t.

Ne visi įrašai sudaryti pagal vieningus principus, vienur jie išsamūs, kitur su praleidimais. Darbų pavadinimų atskiri žodžiai kartais be reikalo trumpinami, o originale sutrumpinti žodžiai, atvirkščiai, rašomi ne-sutrumpintai. Dėl praleidinėjimų įrašuose vie-tomis atsiranda spragų pačioje bibliografijoje – vienas ar kitas darbas lieka visai neregistruo-tas. 384 įrašo Новые материалы nėra vien Spruogio Žemaičių toponimų žodyno recenzija, kaip nurodyta bibliografijoje, bet kartu apima ir Инвентари именной XVI столетия (Акты..., XIV) recenziją. Sykiu nurodytos vokiškos recenzijos objektas iš tiesų yra tik pirmoji knyga, bet šią recenziją sutapatinti su rusiškąja yse dėlto nėra tikslinga, nors dalis pastabų jose, natūralu, pasikar-toja. Ta pačia proga reikia atitaisyti porą kitokio pobūdžio klaidų šiame įrašė: jungtinė recenzija rusiškai paskelbta ne žurnalo 169 dalyje, kaip nusirašyta iš I. Kisino (nors žvaigž-dutė nepadėta!), o 269; vokiečių žurnalo tik-rasis pavadinimas yra ne „Deutsche Lite-ratur Zeitung“ (tai irgi paveldėta iš I. Kisi-no!), o „Deutsche Literaturzeitung“ (X t.,

159–161 skilt. – ne p.). 383 įrašė klaidingai nurodyta, kad E. Volterio rašinys *Из области ...*, kuriame recenzuojamos dvi knygos, pakartotas žurnale „Archiv f. sl. Philol.“ Iš tiesų to žurnalo XI t. paskelbta Lettica jungia trijų A. Becenbergerio darbų recenzijas, ir tik pirmasis darbas (kurio koautorius A. Bylenšteinas) sutampa su vienu iš rusiškai recenzuotų ir 383 įrašė nurodytų darbų, kitų dviejų recenzavimas nei čia, nei kurioje kitoje bibliografijos vietoje neužsimintas.

Daugelis įvairiuose leidiniuose skelbtų E. Volterio darbų yra išėję ir kaip atskiri atspaudai, kurie atitinkamuose įrašuose paprastai nurodomi, tik ne visur – to nepadarėta, pavyzdžiui, 113, 129, 132, 254 jr. Atvirksčiai pasielgta 233 įrašė: atspaudas pateiktas kaip savarankiškas leidinys (pavadinime, beje, tarp išskaičiuojamų metų praleisti 1886), nenurodyta, kur ta ataskaita pirmiausia paskelbta.

Pratarmėje pasakyta, kad bibliografijoje daryta atranka, atsižvelgta į registruojamų dalykų svarbą mokslui. Po tokios pastabos lyg ir nebederėtų priekaištauti dėl bibliografijos neišsamumo. Pasitaikancios spragos, deja, dažniausiai negali būti traktuojamos kaip sąmoningi menkaverčių dalykėlių praleidinėjimai. 385–388 jr. apima tik dalį kartu skelbtų anotacijų bei recenzijų, ir atrinktosios (pagal I. Kisiną) toli gražu ne visos yra platesnės ir svarbesnės už atmetąsias: įtraukta K. Gukovskio knygos vos trijų eilučių anotacija (388 jr.), o tuoj po jos („Mitteilungen...“, III, 482–483) einanti to paties rengėjo kitos knygos (su K. Jauniaus kauniškių šnektos charakteristika) bemaž puslapio dydžio apžvalga nutylėta, nesuregistruotos nė kitos ilgėlesnės anotacijos (iš 477, 480, 482, 487 p.). Iš E. Volterio publikacijų neįregistruota, pavyzdžiui, plati ištrauka iš S. Daukanto rankraščio Pasakojimas apie wejkalus..., paskelbta „Mitteilungen...“, III, 266–312; praleistas terminis tekstas Lokavos kalns, įdėtas „Mitteilungen...“, V, 199 (kiti du to paties A. Burbos užrašyti ir E. Volterio kartu pateikti tekstai įregistruoti 241 jr., tik klaidingai nurodytas

ne V, o II tomas). Prie Spruogio darbo *Литовский язык в памятниках юридической письменности*, paskelbto *Известия Импер. академ. наук*, 1896, IV, N 4, 416–418, esantys E. Volterio papildymai – *Примечание* (419–429), kur suminimi panašūs tekstai iš Prūsų Lietuvos ir dar syki perspausdinama 1651 m. lietuviška priesaika, irgi nepakliuvo į bibliografiją. Ne vieną ankstesniojo periodo E. Volterio darbą, skelbtą latvių spaudoje ir nepatekusį į šią bibliografiją, galima rasti A. Ginterio bibliografinėje rodyklėje *Latviešu zinātne un literatūra*. Iš vėlesnių E. Volterio darbų nenurodyti, pavyzdžiui, *Die Silbersachen des Stadtmuseums in Kaunas* leidinyje *Congressus secundus archaeologorum Balticorum Rigae*, 19.–23. VIII. 1930 (*Acta Universitatis Latviensis, Philologorum et philosophorum ordinis series, t. I, supplementum I. Rigae*, 1931, 267–268) ir *Apuolė* (Kuršių–Žemaičių kultūros istorijai nauji dokumentai), – „Praeitis“, II, Kaunas, 1933, 467–472. O juk tai kaip tik vieni iš rimtesnių to meto E. Volterio darbų, savo moksliniu pobūdžiu išsiskiriantys tarp kitų, dažnai perdėm informacinių ar populiarizacinių, jo straipsnelių.

E. Volterio darbų recenzijos ir šiaip vertinimai, paimti iš I. Kisino bibliografijos, eina, kaip ir ten, kartu su atitinkamais darbais, lyg ir pamirštant, kad čia literatūrai apie E. Volterį ir jo darbus specialiai skirta antroji bibliografijos dalis. Recenzijų nurodymai irgi su spragomis. 234 įrašė, pavyzdžiui, iš aštuoniolikos recenzijų, suregistruotų senojoje bibliografijoje, perrašytos tiktaisi aštuonios, ir tų pačių sudarytoja nėra mačiusi, išskyrus vieną, tad apie kokią rimtą atranką nėra ko nė galvoti (tarp kitko, „Mitteilungen...“, III, 422 jokios recenzijos nėra, E. Volterio darbas tiktaisi įrašytas į liuanistinių darbų sąrašą, ir viskas).

Be dažnų spragų, šioje bibliografijoje, pasirodo, galima aptikti net ir atvirksčią ydą – nebūtų, prasimantų dalykų registravimą. Gerą tokios mistifikacijos pavyzdį teikia 283

įrašas, pagal kurį leidinyje „Mitteilungen...“ – 1893 m., 13 šas., 467–476 p. – neva paskelbtas bibliografinis E. Volterio darbas Litauische Zeitungen. Iš tiesų nei to leidinio 13 šas. yra išėjęs 1893 m., nei jis apima nurodytus puslapius, nei apskritai yra žinoma, kad kur nors būtų toks E. Volterio darbas. Gal čia bus pasivaidenęs kaip tik šitaip pavadintas laikraščių sąrašas, įdėtas „Mitteilungen“, III (17 šas., 1892), 476–477, tiksliai jis kito žmogaus sudarytas, ne E. Volterio.

Kad vaizdas būtų išsamesnis – pora pavyzdžių dar kitokio pobūdžio trūkumų bei painiavos. 198 įrašai kaip atskiras 1924 m. leidinys registruojamas E. Volterio darbas **Archeologiniai nesusipratimai** ir priduriama: „Taip pat: „Tauta ir žodis“, 1924, t. 2, Nr. 1–3, p. 156–163; „Praeitis“, 1930, t. 1, p. 342“, po to dar eina pastabėlė dėl turinio: „Kauno muziejuje esančių XVI amžiaus radinių reikšmė (Ašaruvės, skambalai, papuošalai ir kt.)“. Išeitų, kad jau atskirai išleistą savo darbą E. Volteris tais pačiais metais yra publikavęs viename, o po šešerių metų pakartojęs dar ir kitame tęstiniame leidinyje. Bet tai tiksliai nesusipratimai, šį sykį ne archeologiniai, o bibliografiniai. Iš tikrųjų yra kitaip: „Tautos ir žodžio“ II t. E. Volteris tik pradėjo skelbti seriją pastabų bendru pavadinimu Archaologiniai nesusipratimai, pradžioje pateikdamas tris dalykėlius, nurodytus ir paantraštėje (1. Ašaruvės. 2. Skambalai-papuošalai. 3. Didžiųjų žvėrių nagai. – Iš čia, matyt, bibliografijoje atsirado „Tautos ir žodžio“ Nr. 1–3, nors šis leidinys, kaip žinoma, eidavo tomiais, nesuskaidytais į jokių numerius). Tęsinys, pa-

skelbtas tuo pačiu pavadinimu (tik vietoj „Archaologiniai“ jau rašoma „Archeologiniai“) „Praeities“ I, 339–342 (!), apima tolimesnius du dalykėlius (4. Šarūnas. 5. Volusiano pinigas). Neteisinga nė pastaba, kad kalbama apie XVI a. radinius (tik skambalai-papuošalai yra iš to meto). Tiek pirmosios, tiek antrosios šio darbo dalies buvo greta parengti atskiri atspaudai. 281 įrašė nurodytas E. Volterio darbas Stanislaw Mikucki (beje, vietoj „Mitteilungen...“ V t. turėtų būti III t.), o 594 įrašė tas pats 1892 m. darbas jau pateikiamas tarp literatūros apie E. Volterį, tarsi Mikuckis čia būtų autorius. Iš J. Rainio (pasirašiusio Petrapileets) informacijos apie E. Volterio lietuvių literatūros paskaitą, paskelbtos laikraštyje „Deenas Lapa“, 1887, Nr. 276 (žinoma, latviškai), bibliografijoje atsiranda du J. Rainio darbai – vienas latviškas (589 įr.), o kitas lietuviškas (514 įr.)...

Apie kalbos klaidas bei iškraipymus pavadinimuose jau buvo užsiminta. Pačios bibliografės kalba tiek biografinėje darbo dalyje, tiek pastabose prie atskirų bibliografijos įrašų irgi nepakankamai apdorota. Pasitaiko vietų, kur tekstas visai nesuprantamas, ir ne tiek dėl kalbos, kiek dėl logikos klaidų, pvz.: „E. V. padeda J. Basanavičiui spausdinti jo darbus (p. 762), dėkoja už A. Veselovskio knygos atsuntimą (p. 770), sveikina E. Volterį“ 74 p. Pačiam save sveikinti – lyg ir neįprastas dalykas...

Tad štai kokia toji Eduardo Volterio biobibliografija. Apsidžiaugti išvydęs, nusivili paskaitęs.

Vincas Urbutis